

ע"פ (חיפה) 28032-03-17 - אהרון צדיק נ' מדינת ישראל

ע"פ (חיפה) 28032-03-17 - אהרון צדיק נ' מדינת ישראלמוחי חיפה

ע"פ (חיפה) 28032-03-17

אהרון צדיק נבד
מדינת ישראל
בית המשפט המחוזי בחיפה
[11.05.2017]
לפני הרכב כבוד השופטים:
ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
בטיט טאבור
תמר נאות פרי
פסק דין
השופטת תמר נאות-פרי:

רעור על פסק הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת הבכירה רמה לאופר חסון) בת"פ 48075-07-14 (להלן: "החיק קמא").

רקע כללי -

- כנגד המערער הוגש כתב אישום התייחס לו ביצוע עבירה של תקופה הגורמת חבלה של ממש, מכוח סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ג - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
- לפי עובדות כתב האישום, ביום 5.7.2012 הגיע המערער ללשכת התיעסוקה בחצות המפרץ, שם תקף את אחד מהמאבטחים (להלן: "המתלונן") בכך שהיכה במכות אגרוף בפניו של המתלונן. עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלונן פצע בפרק כף היד השמאלית, שריטה ואדום בלחי הימנית.
- נוסף כבר בשלב זה, גרסת המתלון המפורסרת הייתה כי המערער מוכר לו מביקור קודם בלשכה (ביקור אשר ולביו אין מחלוקת), ולטענת המתלון, בביקור הקודם המערער נגע בפניו וליטף את פרצופו והוא ביקש ממנו לחדול. עוד נטען המתלון כי ביום האירוע נשאו כתב האישום, המערער שוב נגע בפניו בכך שעצב את לחיו, הוא ביקש ממנו להפסיק ואז הדף את המערער על מנת שלא ימשיך לגעת בו. ואז, הכה המערער את המתלונן במכות אגרוף, ומאבטח נוסף נאלץ להשתלט על המערער ולהרחיקו מהמתלון.
- המערער לא הכחיש כי היה במקום הטען במועד הרלבנטי, אלא שטענת ההגנה שלו הייתה כי הוא נסח למתלון על השכם, כמחווה של ידידות (ולא נגע בפניו) וכי בתגובה - הותקף על ידי המתלונן במספר רב של מהלומות אגרוף, ורק לצורך הגנה עצמית - הכה אף הוא את המתלונן פעם בודדת. עוד טען המערער כי המתלון איים לרצוח אותו.
- נוכח האמור, נשמעו העדים בבית המשפט קמא, כאשר מטעם המשיבה העידו המתלון, מאבטחים נוספים שהיו בזירה וסוטרם, ומטעם ההגנה נשמע המערער. מטעם המאשימה אף הוגש סרטון ממצלמות האבטחה אשר צילמו את האירוע (מוצג ת/1, להלן: "הסרטון"), ומטעם המערער הוגשו תמונות עצולמו מאותו סרטון (מוצגים נ/3-4/א, להלן: "התמונות").
- לאחר סיום הבאת הראיות, בית המשפט קמא, בפסק דין ארוך ומפורט הוסקרו את מכלול הראיות ואת הממצאים העובדתיים העולים מהתשתית הראייתית - מצא לנכון לקבוע כי המערער תקף את המתלון כפי שנטען בכתב האישום, וכי יש לדחות את גרסת המערער. בית המשפט ממקם את קביעתו, לרבות תוך הפנייה לעדויות של כל העדים, לכך שעדויות עדי המאשימה מצטרפות לכדי תמונה אחת, תוך הפנייה לסרטון ותוך פירוט הסתירות שבגרסת המערער. בית המשפט קמא אף בוחן את טענת ההגנה העצמית של המערער - דוחה אותה. עם זאת, בית המשפט קמא מוצא כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש שלמתלון נגרמה חבלה של ממש, ולכן - הורשע המערער בתקיפה "סתם", לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ולא בעבירה מכוח סעיף 380 לחוק העונשין כפי שנטען בכתב האישום (מכח סמכותו של בית המשפט לאור סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נסח משולב], תשמ"ג-1982, להלן: "הכרעת הדין").
- בהמשך, נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש, ועל המערער הוגשת עונש של מאסר על תנאי למשך חודש, כאשר התנאי הנמוך שהמערער לא יעבור עבירה נכון או אשר הורשש ביניה במשך שנה, ועוד נקבע כי על המערער לחתום על התחייבות בסך ₪1,500, אשר תהא בתוקף למשך שנה, ואף היא נמדה להבטיח שהמערער לא יעבור במהלך שנה עבירה כגון זו אשר בו הורשש.
- טענות הצדדים בערעור -
- המערער הגיש את הערעור הן לגבי הכרעת הדין והן לגבי גזר הדין (אם כי יאמר כבר בשלב זה כי בהודעת הערעור וביטיעונים שנשמעו במהלך הדין, לא הייתה התייחסות לגזר הדין).
- המערערותקבללאתחמתמסקנותועובדותהעובדתיותשלבית המשפט קמא, גורסכילנהעדידשקשרים, כיכוללמכברורחידועלמתלונןמכנגדגרסתהפלילה, כייעדים"שיפצואגרסאותוהים", כיעדויותהסאינאומיתוטוחרותהאחזאתהשפיה, וכיבאופןכללישלאמץאתגרסתועלפניגרסתהמשיבה.
- עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא חטא ב-"טיוח העובדות" (כך בלשון הודעת הערעור), כי בשל "חוסר זמן או סבלנות או סיבה אחרת", בית משפט קמא לא צפה בסרטון, כי בית המשפט קמא התעלם מהתמונות שהמערער הציג ולא נתן לו להגיש "תמונות בתלת מימד" - וכי אם הראיות היו בברוקת, בית המשפט היה מורה על זיכוי.
- מוסיף וטוען המערער כי גרסה זו עולה במהלך כל חיולה החליף וכן הוא סובל מכתוב צמיחה עקב החבלות שנגרמו לו במהלך התקיפה מצד המתלון ושאר המאבטחים.
- המשיבה מבקשת להורות על דחיית הערעור על פסק הדין המבוסס על קביעות עובדתיות.
- דין הווערה -
- דין הערעור להידחות.

- עסקינן בערעור עובדתי "מובהק", הסומך על קביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות, לאחר שמיעת כמה וכמה עדים וצפייה בסרטון המתעד את האירוע, והכל בהתייחס לאירוע שנמשך פרק זמן קצר ביותר. כבר נפסק כי לא בנקל להתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט המברר (ע"פ 7764/16 גולדנבלט נ' מדינת ישראל (23.04.2017); ע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.9.2014), וכדוע - "הלכה היא מלפני בית משפט זה כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות ובמצאאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות זו, או כאשר הגרסה שנתקבלה אינה מתקבלת על הדעת" (ע"פ 8805/15 שליו נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.4.2017));
- זאת במיוחד שנה שביט המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מערדים, ובפרט מעדות המתלון, עדות המערער ועדותו של עד ראה נוסף.
- הטענות שהועלו על ידי המערער כנגד ממצאי מהימנותם של בית המשפט קמא אין מקומותם - נכון הטעה לפיה בית המשפט קמא לא צפה בכלל בסרטון למרות שנכתב במפורש בהכרעת הדין כי כב' השופטת צפתה בסרטון ויש התייחסות בהכרעת הדין למע שנחזה מהסרטון (עמ' 58 להכרעת הדין).
- בדומה, לא מוצאת כי בית המשפט קמא העריך באופן שגוי את העדויות, או שהתעלם מסתירות נטענות בעדויות התביעה או ששגה בקובעו כי יש סתירות דווקא בגרסת המערער.
- לכן, ניתן לקבוע כבר עתה כי יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.
10. מעבר לכך, מעבר קפדיני על חומרי הראיות מראה כי לא נפלה כל שננה בהכרעת הדין.
11. מהסרטון עולה בבירור כי המערער נגש לניוון המתלון, משיש את ידו לעבר הפנים של המתלון, המתלון הודף את המערער, ואז המערער תוקף את המתלון במכות אגרוף, ובתגובה - המתלון מתחיל לתקוף בחזרה את המערער ובשלב זה מצטרף המאבטח השני.
- המטות עולה בבירור לעבר המתלון וראית בבירור, וכך גם ההדיפה של המתלון את המערער, והעובדה שהמערער היה זה ש"תקף" ראשון במהלומות האגרוף.
12. כאשר לעדות המתלון - השאוות עדותו בבית המשפט עם הדברים שסמך במשטרה, מלמדת על כך שגרסתו הייתה עקבית וסדורה (וראו את עדותו הראשית של המתלון בעמ' 3 לפרוטוקול קמא, בהשוואה לחקירה הנגדית בעמ' 6-8 לפרוטוקול ובהשוואה להודעתו במשטרה). עדותו אין מתכנס בעדות של המאבטח שמעו לידו (עמ' 9 לפרוטוקול קמא), ופירוט עדותו והאמירות המהוות תומכין לגרסת המתלון פורטו בהכרעת הדין בעמ' 58.
13. באשר לגרסת המערער - היא עגוררת וקשה לביטול, ולדומא וראו כי דבריו של הממשט עם הדברים שמסר לטוטרת אשר הגיעה ראשונה לזירה (מוצג ת/11) ולא עם הדברים שהוא מסר בהודעתו במשטרה (ת/8) - ובית המשפט קמא מדגים את האמור בעמ' 63 להכרעת הדין. דוגמא שניה מתייחסת לטענת המערער כלפי קביעת בית המשפט קמא לפיה הוא "מתאגרף", אלא שהמערער עצמו העיד, פעמיים, כי היה מתאגרף ואימן אנשים באגרוף (עמ' 25 לפרוטוקול קמא, ושוב בעמ' 26). בנוסף, גרסתו של המערער מתפתחת עם הזמן ומקבלת פניו שונה מעת לעת, כאשר בשלב מסוים הוא מוסר כי גרסת המתלון מבוססת על "פנטזיות מיניות" של המתלון ובהמשך, טען כי המתלון התחכך בו "במפשעה" וכי זה היה "כמעשה מוגנה" (עמ' 28 לפרוטוקול קמא).
14. טענת המערער לפיה מהתמונות ניתן להסיק מסקנות אחרות מאשר מהסרטון - אינה מקובלת ואיננה נכונה. התמונות לקוחות מתוך הסרטון, והן למעשה "פרטים" אחר "פרטים" מתוך הסרטון, בבחינת "הקפאה" של נקודה בזמן, תוך הגדלת התמונה. כפי שכתבה כב' השופטת קמא -
- ההתמונות קשה להבין את השתלשלות האירועים, במיוחד כשהן השתלשלות זו ברורה מצפייה בסרטון הרצף, ויש עדויות ראייתית ברורה לסרטון על פני התמונות.
15. מעבר לכך, אין כל חשיבות לשאלה אם המערער עצב את לחיו של המתלון או שטפח לו על הכסם. המתלון העיד, ודבריו התקבלו כמהימנים, כי הוא ביקש מהמערער שלא לגעת בו כבר באירוע הקודם, ואף ביום האירוע ביקש ממנו לחדול, והיות והמערער לא חדל - המתלון דחף אותו. בין אם נגע המערער בפנים של המתלון או כן בשבש שלו - ברי כי המדובר במעשה בניגוד לרצונו של המתלון, אשר ביקש מהמערער לכבד את האוטונומיה שלו על גופו, התגובה של המתלון הייתה דחיפה של המערער - והמערער היה זה אשר הביא להסלמת האירוע והחל לתקוף את המתלון במהלומות אגרוף. לכן, אין כל ממש בטענות המערער לגבי כך שמהתמונות רואים בבירור את הטפיחה על השכם (במקום צביטה בלחי) היות ואין נפקות ממשית להבדל זה בין הגרסאות - מה גם, שכפי שצוין לעיל, אין לטסות מסקנות העובדתיות של בית המשפט קמא לגבי כך שגרסת המתלון אינה אשר הוכחה כדין.
16. טענה נוספת של המערער שנדחתה הייתה באשר לכל שמעושו ונעו מחזורי להגן על עצמו, כאשר לשיטתו - הוא חשב שהמתלון יעשה שימוש בכלי הנשק שלו ויירה בו. אף טענה זו נדחתה, ובדין. אף אם המתלון הדף את המערער - אין המדובר בתקיפה שמצדיקה את העובדה שהמערער הלם במתלון באגרופים. אין כל בדל של ראה לגבי טענת המערער לפיה הוא חשב שהמתלון יתקוף אותו, או - חמור מכך - יעשה שימוש בנשק כלפיו, ולא היה כל צידוק לנקיטת האלימות מצד המערער כלפי המתלון, כפי שנגקטה. אין לי אלא להצטרף בהכרעת זו לדברים שנכתבו בהכרעת הדין של סעיף 34 לחוק העונשין, באשר לטענת ההגנה העצמית (עמ' 66-65) ובאשר לכך שהמערער לא הראה שהגנה זו עומדת לו, בניסיות דכאן.
17. עוד נתייחס לטענת המערער - נגרמו לו עקב אירועו דמקים גופניים משמעותיים אשר הותירו לו כתוב צמיחה. עיון במסמכים הרבים שהציג המערער מראה כי אין הוא סובל מכמה מגבלות, ואכן בכמה מסמכים הוא מציין כי "לפני שנתיים הותקפתי" או "לפני שלוש שנים הותקפתי", כאשר הכוונה שלו כנראה לאירוע בו עסקין; דא עקא, שבמכתבים מהמסמכים מצוין כי המערער סובל מה שנים ממגבלות שונות, כי יש לו בעיות אורתופדיות אשר לא יכולות להיות קשורות לאירוע ואין באן אחד מהמסמכים כדי ללמדת על קשר סיבתי בין האירוע לבין המצב הרפואי של המערער. כפי שצינה כב' השופטת קמא, אף אין בנמצא מסמכים המסמכים ליום האירוע, והמסמך הקרוב ביותר בזמן היים מיום 27.7.2012 (עמ' 12 ללאחר האירוע), ובו מדובר על התכווצות שרירים ואין בו התייחסות לאירוע נשאו כתב האישום. שמעמ שאין כל אישור רפואי או ידיוקטיקה במסמכים לגבי קביעה רפואית לגבי הקשר בין הדברים, וכל אשר מוצאים אנו הם דברים שמסר המערער בתחיל השנים.
18. מכאן, שיש לדחות את כל טענות המערער בנוגע להכרעת הדין.

- יש עוד לזכור כי בית המשפט קמא למעשה זיכה את המערער מהעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין והרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, וזאת לאחר שמצא כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש כי למתלון נגרמו כל הפגיעות המתוארות בכתב האישום (עמ' 57 להכרעת הדין ועמ' 60 שורות 28 ואילך, באשר להיעדר תיעוד של החבלות שנגרמו למתלון), ותוך שביט המשפט קמא בוחן בדקדוקנות את המכתבים הקבועים בפסיקה לגבי המונח "חבלה של ממש". שמעו - שביט המשפט קמא הקפידה לפזרה יתרה בבחינת עמדת המאשימה, לא אימץ אותה במלואה, וכל ספק שנטור - פעל לטובת המערער (עמ' 67 להכרעת הדין).
19. באשר לגזר הדין - כפי שצוין מעלה, ובחורת הודעת הערעור מצוין כי הוא מתייחס גם לגזר הדין אלא שאין נמקומים פרטינים לגבי רכיב זה. בכל אופן, גזר הדין מקל ובוודאי שלא היה מקום להתערב בו. על המערער למעשה הוטל רק עונש צופה פני עתיד (התחייבות ומאסר על תנאי), ואף הם ברף הנמוך (1,500 ₪) וחודש של מאסר על תנאי, לתקופה של שנה), וזאת לאחר שקולו כל הנתונים הרלבנטיים.
20. רטרם סיום יוער עוד כי בהליך בבית המשפט קמא המערער היה מיוצג על ידי עורכת הדין הגב' פלג, מהסניגוריה הציבורית, אשר מונתה בימים אלו לכהונה בבית המשפט. המערער ביקש מהסניגוריה הציבורית למנות לו סניגור חדש תחת כתב' השופטת פלג, אלא שלפי האמור במסמכים שהוגשו שטעמו, בקשות סורבה. המערער פנה לבית המשפט בבקשה כי ימונה לו סניגור, ובהחלטתו של האב"ד, סגן הנשיא, [סגן הנשיא, ד"ר רון שפירא נקבע כי ככל שהמערער מעוניין לעשות כן - הוא יכול לפנות בהליכי ערר לגבי ההחלטה של הסניגוריה הציבורית שלא להעמיד לישירותו עורר דין בהליכי ערעור אלו. מצאתי לצנין זאת, שכן הגם שהערעור הוגש והתנהל על ידי המערער בעצמו, אזי שהליכים קמא התנהלו כאשר המערער מיוצג לכל אורך ההליך.
21. לסיכום, ממליץ להכבדים להורות לדחות את הערעור.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים עם המסקנה בפסק דינה של חברתי, השופטת נאות פרי.

- כלל הנגע לעיל ייצוג המערער - אי מצטרף להבהרת חברתי כי המערער יוצג כראוי בבית משפט קמא על" סגנונית מטעם הסניגוריה הציבורית. אוסיף לאמור כי החלטת הסניגוריה הציבורית שלא לאשר ייצוג באמצעות סננור ציבורי לצורך הגשת הערעור מצביעה, במקרה זה, על הפעלת שיקול דעת מנהלי ראו בהליך קבלת ההחלטה בדבר הגשת רעור באמצעות הסניגוריה הציבורית.
- למיון סיטונר אינו חשיבות והשתכלות כל לעניין ההחלטות בבית המשפט והן לעניין הקופה להסדרת ייצוג ו"ל" סיטונר ציבורי בהליך רעור. במקרה שבפנעם נראה כי נשקלו השיקולים הראויים.

ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]					
השופטת דסיה טאבור:					
אני מסכימה.					
בטיטה טאבור, שופטת					
לעיל:					
הוחלט לדחות את הערעור, מהטעמים שפורטו בהרחבה להלן:					
החזקתו שחלח עותק פסק דין לסניגוריה הציבורית, לידעיה.					
ניתן ויחסי, ס"ח, יא"ז תשע"ז, 11 מיי 2017, במעמד הצדדים.					
ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]	בטיטה טאבור, שופטת	תמר נאות פרי, שופטת			

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - il.verdicts.co ©